

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 59.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940062560.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Jeg blev før behagelig overrasket ved et Besøg af Frøken Carlsen, som ingen Utilfredshed viste ved kun at træffe mig hjemme. Hendes Selskab har noget besynderligt Tiltrækkende for mig, og dog er jeg glad ved at jeg ikke lever daglig sammen med hende. Saalænge hun er tilstede, øver hun et Slags Herredømme over mig, uden at forandre mine Anskuelse. Jeg bliver kun afvæbnet for Øieblikket, uden at tabe Troen til at den Sag jeg strider for, er den gode Sag, og saasnart hun er borte, har jeg Mod, Argumenter og Selvtillid igjen. Jeg troer, det er den Ligevægt, som udtaler sig i hele hendes Væsen, (for ikke at tale om hendes uddannede Aandsevner), der giver hende en saadan Overlegenhed ligeoverfor min urolige Natur. Hun er saa fuldendt; hendes hele Væsen er et sandt Udtryk af hendes Characteurs skjønne Enhed. Vi talte meget sammen, men jeg kan ikke gjengive hendes Ord; skrevne af mig vilde de blive et tomt Omrids, hvori Aanden manglede. Hun læste hvad jeg idag har skrevet til Dig, og gav tildeels Star Ret. »De er selv paa en Afvei« sagde hun: »men noget bliver sjeldent godt, uden at det har været galt først. De selv, Clara, er den skjønne Idee, der, som De siger, gennem Vildfarelser skal kjæmpe sig frem til Maalet. Ja, seent eller tidligt vil De vende Dem til ham, som sagde: Jeg er Veien, og Opstandelsen, og Livet. - De er nu i en Overgangsperiode, som enhver maa gennemgaae, før han kommer til Sandhedens Erkjendelse. Det ligger ikke i Deres Characteer, at lade sig nøie med det Næstbedste, naar De faaer Øie for det Bedste. De sagde jo selv forleden, at De heller vilde være den Mindste blandt de Store, end den Største blandt de Smaa. Nu vel! Alle store Aander, Philosopher og Digtere, kunne have deres Værd, men den Mindste i Himmeriges Rige, den Enfoldigste, som troer paa Christus, er større end Disse.« - Her taug hun, og saae iveiret med et Blik, som jeg aldrig skal glemme, saa lysende var det. Det talte kraftigere til mit Hjerte, end alle Præstens Formaninger til Omvendelse, og Trudsler om evig Fordømmelse o.s.v. Troer De da ikke, man kan komme til Gud, uden bitter Anger og Sønderknuselse? spurgte jeg, beklemt om Hjertet. »Nei, visselig ikke,« svarede hun: »Hvo der ikke har følt den menneskelige Aands Afmagt, kan ikke være modtagelig for den hellig Aands Kraft. Men frygt ikke for denne Sønderknuselse! Den er mere værd, end alt hvad De nu stræber efter og beundrer.«